

Vondelingskens

Alice Nahon

bron

Alice Nahon, *Vondelingskens*. De Nederlandse Boekhandel, Antwerpen / A.W. Sijthoff's Uitgeversmaatschappij, Leiden 1926 (negende druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/naho001vond02_01/colofon.php

© 2016 dbnl

t.o. 3

Alice Nahon, *Vondelingskens*

Vondelingskens

Vondelingskens

'k Vond z'in Vlaandren, waar geen hand
Zegent d'idealen...;
Waar men, als een vreemde, bant
D'eigen zoete tale.

'k Vond ze, waar geen zachte stem
Door m'n zuchten streeelde...;
'k Vond ze ver, heel ver van hem,
Ver van alle weelde.

In 't vertellen van wat wind...,
't Ritslen van de hagen...,
In de kijkers van een kind...;
't Scheem'ren van de dagen...

'k Vond z'in 't eigen stil gedacht...,
In wat bloemen-zegen...;
'k Vond ze, spelend langs de gracht
Van verlaten wegen...

.....

Zoudt ge weelde vragen toch
Van die schaam'le dingskens...?
't Zijn geen rijke kind'ren..., och,
't Zijn maar vondelingskens...

Allerzielen

Zwijgende mensen
Over de straat...;
't Is of ze peizen...
Wellicht komt er een lief gelaat
In hun gedachten rijzen.

En rits'lend reuz'len
Over den weg
Verdroogde blaren...;
Daar komt iets van hun dood gezeg
Over m'n jeugd gevaren...

't Is Allerzielen...:
Over die blaân
Langs doode kanten,
Heb ik daar straks een vrouw zien gaan
Heur armen vol kryzanten...

Uchtend-liefde

Zilver zijn de wegen,
Zilver zijn de weiden,
Zilver van den peerlen-dauw,
Dien defeëen schreiden.

Zingen doet de stilte...
Zingen psalm-akkoorden...
Zingend naar elkander gaan
Al ons liefdewoorden...

Zoenen doen ons zielen,
Zoenen ongebonden...
Zoenen, als de zonne-vrouw
Zoent de bloemen-monden.

Zalig zijn uw armen...
Zalig zijn uw oogen...;
Zaal'ger dan d'oneindigheid
Onder zilver-logen...

Nacht-deun

Om m'n kluis
Windgesuis...;
Onder 't open raam,
Bladgeril; -
Preev'lend stil
Als een beê..., uw naam.

Ginder hoog
Bloemenboog...;
Op m'n peluw licht, -
Bleeke lijn, -
Weemoed-schijn
Van het maangezicht.

'k Ture weer
Ied'ren keer
Naar dien zilv'ren stoet...;
Want ik weet
Liefdeleed
Dat me bidden doet...

Wat doortrilt
Er de stilt'
Van m'n kamerkijn? -
't Is 't gerucht
Van een zucht
Om bij u te zijn...

Geloof

Daar droomt iets in uw oogen,
Wen gij ten hemel ziet;
Daar zingt iets in uw zuchten,
Héél verre, van verdriet...

Daar sust iets in uw stemme,
Een troost, dien 'k zelden vond
In woorden, die gedijen
Uit menschelijken mond.

Daar juicht iets in uw vreugde
En, zoo ge wel eens schreit,
Dan lacht er door uw tranen
Zóóveel gelatenheid...

O Lieve, zeg me stille,
Is dät soms verre schijn
Van de eindelooze weelde,
Héél dicht bij Hem te zijn?

O Kind'ren van mijn Droomen

O kind'ren van mijn droomen,
O bloemkens van mijn tuin,
Wat buigt ge droef en loome
Uw teng're kopkens schuin...

Ge waart zoo frisch te voren
Als klokskens van de Mei,
O lievekens, geboren
Uit droom en mijmerij...

En 'k heb u, stil-bewogen,
Gevoed, bij nacht en dag,
Met regen van mijn oogen,
Met zonne van mijn lach.

Ik wil u niet zien welken;
Ge moet herleven nog.
O liefde..., warm die kelken,
O zonne..., zoen ze toch.

En koester, lieve, goede,
Mijn zielekind'ren weêr;
Ik kan ze niet meer voeden:
'k Heb geen illuzies meer.

Rozen

Wijl door d'enge, kale kamer
Zachtekens de scheem'ring gleeed,
Lagen dicht bij mij wat rozen
Als een lachje door m'n leed...,

Buiten zongen winde-lied'ren
Langs m'n oude vensternis:
'Zalig is 't, een ziel te vinden,
Die aan 't schoon verbonden is.'

Innig vroeg ik aan den hemel,
Ik, die zelf uw ziele zocht,
Aan den hemel..., aan die rozen,
Dat ik u vergeten mocht...

Gij, een kind van 't vrije leven,
Waar men kust en lieft en lacht;
Ik, alleenig bij wat rozen,
Die 'k mag zoenen vóór den nacht.

Zóó, m'n lippen op die bloemen
Bleef ik toeven innig-lank,
Tot m'n hoofd zich nedervlijde
Op de marm'ren vensterbank...

Dàár, op 't zelfde kleine plekje
Waar 'k zoo vaak gelaten bad...
Schreid' ik bitter bij die rozen,
Die 'k van u gekregen had...

Rozenknop

'k Hou niet van volbloede roze,
Die heur hart heeft uitgezeit,
Die bij 't oop'nen
Van heur broze weelde,
D'éérste stervens-trane schreit.

'k Zie ze liever wachtend dragen,
Wat een knop niet openwoelt:
't Stil gesluimer
Van zóó teêr verlangen,
Dat een and're roos het voelt...

Want, door elk geluk moet schreien,
Schemering van droefenis...
Als een liefde,
Die door bei geweten,
Nog onuitgesproken is...

Liefde, hou me lang verborgen
't Schroeien van uw pracht'gen gloed;
't Is de passie
Van het zonne-zoenen,
Die een roze sterven doet...

Avond-klacht

O! Wat er in den avond ligt:
Herdenken aan uw bleek gezicht
En d'oude zangen.
Dat maakt m'n lippen sprakeloos
Zooals bij 't sterven van een roos,
M'n stem blijft hangen.

O! Wat er in uw oogen ligt,
Bij 't fulpe, gazig schemerlicht,
Van zucht doorzongen,
Dat legt iets triestigs in m'n lied
En schoonheid in m'n stil verdriet,
Om u, m'n jongen!

O! Wat er op m'n lippen ligt,
Ik wou 't u in dees deemster-dicht
Zoo geren zingen!...
Maar 't is gaan slapen in m'n ziel,
Wijl zachtekens het zwijgen viel
Op al de dingen.

Armoë

'k Heb zoo'n honger naar een lied
In dit huis van eenzaam wezen,
Waar 'k nog in geen blik mocht lezen,
Dat een mensch me geren ziet.

't Kloksken tikt melankoliek...,
't Maakt me monotoon en kranke,
God! Ik smacht naar dieper klanken,
'k Heb zoo'n honger naar muziek...

Ach., En zoo 'k mezelve sus
Met een blom of een gebêken...
Ziet ge niet mijn lippen smeeken...?
'k Heb zoo'n honger naar een kus!

Leven, dat ik lieven moet
Leven..., kunt ge zóó me laten
Zonder liefde..., zonder haten...?
'k Heb zoo'n honger naar uw gloed.

Deemstering

Het deemstert ginder buiten
- Een goedheid zonder naam! -
Ik tuur door regen-ruit
En vouw m'n handen saam.

O 'k droom en bid en luister
Bij deemstering zoo graag;
M'n kamerken wordt duister,
De vormen worden vaag.

Het deemstert in m'n oogen:
Ik voel ze minder klaar,
Heel zacht bewaasd, bewogen...
Alsof een traan er waar...

Toch welt, door wee en grieve,
Een woordelooze beê...
Ik peins aan u, m'n lieve,
Ginds, in de doode steê.

M'n hoofdje hangt gebogen,
M'n woningske wordt zwart;
Het deemstert in m'n oogen...,
Het deemstert in m'n hart...

Stervens-pijn

Daar hangt wat adem van m'n ziel
Op iederen weg, in ied're bloem;
Daar blijft een beetje van m'n hart
In al de namen, die 'k vernoem.
En 'k voel m'n oogen stil verwant
Aan ieders wee..., aan elks verblijen...
Gij die me lieven hebt geleerd,
God, leer me scheien.

M'n God, ik kàn... ik kàn nog niet;
Daar woont in mij geen stervensrust!
M'n ziel is nog niet uitgezeid,
M'n mond heeft niet genoeg gekust...
Zie, in m'n kijkers fonk'len nog
Te lang verkropte, jonge lusten...
Gij, die me hunk'ren hebt geleerd,
God, leer me rusten...

Onder m'en voeten reuz'len stil
Verdroogd' en bruin' Oktoberblaân;
Neem Gij m'n handen, God, ik kàn,
Ik durf er haast niet overgaan...

M'n zwier'ge tred is niet gewend
Te trappen op illuzie-scherven...
Gij, die me 'leven' hebt geleerd,
God, leer me sterven.

Erica Tetralix (dopheide)

Ginds..., in de heide,... langs povere paân,
 Daar lachen me blozende lievekens aan.
 Ik weet er hun naamkens, en 'k noeme ze blij:
 'De perelkens van de hei'.

't Zijn perelentrosjes van rozig satijn;
 't Zijn Japansche vaasjes van broos porselein;
 Licht trillend bij zoentjes van vlinder of bij,
 De perelkens van de hei.

Bijwijlen dan knikken, bij 't windeke klein,
 Die schuchtere kopjes van 'ja' en van 'neen'.
 Dan frazelen stemmig, als klokjes der Mei
 De perelkens van de hei.

O wondre juweeltjes, o troosterkes mijn,
 Geen blommeke bloeit er met kunstiger lijn!
 En zijt ge zóó simpel..., toch blijft ge voor mij
 De perelkens van de hei.

Al zoeken of lieven de menschen u niet
Al draag ik in 't herte gezwogen verdriet
Nooit ging ik u zonder een lachsken voorbij,
O perelkens van de hei.

Avond-zonnebloemen

Gebogen op uw stengels,
Wat staart ge diep en stil...,
Gij, groote koop'ren kijkers
Met bronzige pupil.

Zeg, wilt ge soms doorpeilen
M'n leven, dat vervliet?
Waar of de tijd z'n dagen,
De dag z'n uren liet?

Ik huiver van uw staren...
't Is, of ge me doorgrondt;
Of g'in m'n ziel wilt zoeken
Het zuchten van m'n mond...

Tóch zult ge 't nimmer vinden,
Als àl wat leeft en lijdt.
't Mysterie van een ziele...,
't Mysterie van den tijd...

.....

Zóó schittert, ied'ren avond,
Het gulden zon-geblomt,
Als klare vrage-teekens,
Waarop geen antwoord komt.

Eenvoud

Ik voel m'n ziel verwant met kleine simple dingen,
Die op ons wegen staan als bloemen van het veld...,
Verdoken in het gras, door weinigen geteld...,
Al dragen z'in hun kelk de zoetste zegeningen.

'k Vind schoonheid overal; maar dat, wat zachte perelt
Van uit uw moeën mond, die luttel woorden vindt:
'Goênavond..., lieveke, goenacht..., m'n zielekind.'
Dat maakt me zaal'ger dan de weelde van de wereld.

Zóó groeit in m'n gedacht een vrede, niet te noemen;
M'n ziel, in schoonheidshuis, niet één mysterie vindt;
Want àl wat schoonheid is, met simpelheid begint...
En 'k noeme Liefde, 't zaad van alle schoonheidsbloemen.

Goênavond

Ik fluister u zachte 'goênavond',
M'n schamel, m'n simpel bezit;
Al ligt er zoo menige illuzie
Begraven in 't kamerke wit.

'Goênavond', al doodt ge zoo trage
De hoop van m'n lachend gelaat;
O! 'k Moet u bijwijlen beminnen,
Als had ik u nimmer gehaat.

'Goênavond', gepeinsde gedachten,
Die zwerven nog boven m'n hoofd;
'Goênavond', gestorven ideeën,
Waarin ik zoo mooi heb geloofd.

Dààr, boven m'n stoveke pover,
'Goênavond' Gezelles portret,
Waarvóór ik in stille devotie
Wat blommen van 't veld heb gezet.

Muziek in m'n schouwke, 'goênavond'.

Gefrazel van zuilenden wind;

'Goênavond', die spar ginder buiten,

Waar 't zwart van de nachten begint...

'Goênavond', grof kruis aan m'n sponde,

Bewarend m'n bittre gebeên...;

'Goênavond', die roos op m'n tafel,

'Goênavond' m'n wereldje kleen!

Regendag

Grijs gewelf met grauwe vegen,
Koepel van ons huis,
Waarom stort ge uwe tranen tegen
't Venster van m'n kluis?

Ziet ge niet in bei m'n oogen
Tranen, die ik schrei?
Waarom zonder mededoogen
Stort ge er de uwe bij?

Tranen leken langs m'n wangen
Om m'n eigen wee...
Zingen dan uw weemoedzangen,
Droppels, met me mee?

Tranen leken langs de ramen
Van m'n kamerkijn...
Dropp'len droef, we schreien samen
Om wat zonneshijn...

Avondwind

Ik lieve, wat des avonds in
De winden hangt te neuren...;
Die melodijkens zonder zin,
Die lachen noch en treuren.

Die liedjes tusschen lach en leed,
Waaruit ik voel gedijen,
Wanneer m'n mond geen woorden weet, -
Gepeinzen, om te schreien...

Want zelden zongt ge, o winde-lied,
Langs grijzend' avond-wegen,
Dat ik van bei m'n wangen niet
Iets blinkends weg moest vegen...

En toch..., 'k en wete niet, waarom
Dat van m'n wimpers perelt...;
Maar zeg me, waarom schreit een blom,
Als 't avondt in de wereld?

Aan een Kindeken

Ik had zoo geern uw wiegeken
Met blommekens getooid;
Zoo geren om uw hoofdeken
Wat verzekens gestrooid...;
Maar somber zijn m'n bloemen, kind,
En triestig zingt m'n lied...
Gij, in uw sneeuwen beddeken,
Ge kent nog geen verdriet...

Wat zou daar om uw koppeken,
Wat kàn daar anders zijn
Dan woordjes van uw moederken...
En strikskens van satijn?...
Maar toch... 't en zegt geen windeken,
Hoe 't leven u zal gaan;
Gij zijt zoo'n klein broos droppelken
Op roode roze-blaân...

Ontluiken zal uw herteken
En lieven..., zooals ik;
En lieven in een lachje, kind,
En lieven in een snik...;

O! Mocht alleen om zieleschoon
Dat hartje bloeiend zijn...
En mocht uw zon, o kindeken,
Niet sterven... als de mijn...

Wees welkom in het huizeken,
Waar leed in liefde smelt;
Wees welkom, madelieveken,
In 't dorre distelveld...
Och..., alles wordt weer goed door u:
De doornen worden zacht...,
Wanneer een kindermondeken
Doorheen de distels lacht...

M'n Poëzie

O! Snaren van m'n jonge ziel,
Ik voelde uwe trillen zacht...,
Wijl 't woordjen op u nederviel,
Dat door m'n tranen lacht.

O! Zacht en zangerige woord,
Waarin ik peerlen vind,
Hebt gij m'n vreugde niet gehoord
Toen 'k worden mocht uw kind?

O Gij, die m'n gedachtjes kust
En wiegt m'n droefenis,
't Is, of m'n innerlijke rust
Door u beveiligd is.

O lieflijkheid! o zanggetril!
Verwarm het harte mijn,
Dat arm... verlaten hart, en wil
M'n eeuw'ge rijkdom zijn.

Aan 't verre Dorpken

Waar de hei te bloeien staat
Speelde ik ééns als kind;
'k Lachte en zong er, vroeg en laat
Stoeide er met den wind.
Och, 'k en wist geen leed, geen zucht,
Vlocht maar erica's;
Boven mij hing heel de lucht
Vol lobelia's...

Waar de hei te bloeien staat,
Knielde ik, liefste mijn
's Avonds, in m'n nachtgewaad
Vóór m'n beddekijn;
'k Bad, dat ge me lieven mocht,
Jongen van m'n ziel,
Want m'n ziele de uwe zocht
Wijl er de avond viel.

Waar de hei te bloeien staat,
- 'k Wist geen woorden toen, -
Bloeide er op m'n jong gelaat
De éérste liefdezoen;

Zachtjes over 't dorpekijn
Zong wat avondwind:
'Gauw zult ge vergeten zijn,
Blond idylle-kind.'

Waar de hei te bloeien staat,
Slapen liefde en wee;
't Lied, dat door de bloemkens gaat,
Zingt m'n ziele mee...;
't Leven lokt en liegt en lacht:
'Kom..., mijn weg is breed!'
Heidebloemkens zingen zacht:
'Kind, vergeet..., vergeet...'

Madelievekens

Daar ligt zoo'n innigheid
In 't sluim'ren der kersouwen,
Die moe, bij schemertijd,
Hun sterre-kroontjes vouwen
En peinzen... peinzen stil
Hun broze bloemgedacht
Ginds, tusschen 't gersgeril,
Aan de oude watergracht.

Maar schoonheid ligt er meer
In al die schitter-schoontjes,
Wen ze, des morgens weer,
Hun pure, sneeuwen kroontjes
Voor 't zoenend zongezicht
Ontplooien, blij en stout
En drinken vol van licht,
Hun zielekens van goud.

O! Weet ge, dat ge zijt,
Bij droefenis en grieven,
Zoo als bij deemstertijd,
De moeë madelieven...?

En dat naar 't zongewelf
't Kersouwken licht, o kind,
Zooals uw ziele zelf,
Wanneer ze liefde vindt?

O, blijf niet aan me denken

O, blijf niet aan me denken...
O, blijf niet van me droomen...;
M'n handje kan niet wenken,
M'n ziele kan niet komen...

O, blijf me niet ontmoeten;
M'n wegen gaan verloren...,
En 'k mag u toch niet groeten
Zoo lachend als te voren.

Ge weet m'n eenzaam leven;
O, blijf niet vóór me knielen.
Hoe zal ik ooit u geven
M'n mondeke, m'n ziele?

O blijf me niet bestaren
Met oogen, moe van smachten!
Ik weet al zooveel jaren
't Verlangen van uw nachten.

Al wat ik u bewaarde
Ge weet... het viel aan stukken;
Nu is m'n hart een gaarde,
Waarin ge niets moogt plukken.

M'n lied is week van weeën...
Hoe zoudt ge bij me rusten?
M'n ziel is als 'n zeeë,
'n Zeeë zonder kusten...

O blijf niet voor me leven
En zacht... en hunkrend vragen...!
Ik zou..., ik zou me geven...,
Ik kan 't niet langer dragen.

Drij Blommen

Zeg, kerels en kent ge dat stekelig kruid
 Der distels? - Dat roeit er geen sterveling uit!
 't Is 't kruid van de wegen, 't is 't kruid van de gracht;
 Maar zacht is de blomme, die paars er op lacht!
 Zoo groei onuitroeibaar de struik van uw taal
 Met blommen van dons en met blären van staal...
 'k Had geren wat zachters voor Vlaanderen gekozen,
     En 'k weene...
 Maar 'k vond er geen rozen,
     Geen ééne...

Gij volk van verlangen, dat zingt en schalmeit
 Hoog boven uw armoe, hoog boven den tijd;
 Dat lijdend en lachend ons Vlaanderen liefst,
 Al heeft men er immer uw harte gegriefd,
 M'n ziel heeft in stilte u een blomme gewijd,
 Die, rood van illuzie, in 't wilde gedijt;
 De vonken van Vlaanderens korens en klavers,
     Die 'k noeme:
 Scharlaken papavers,
     Uw roeme!

Papavers... uw droomen, en distels... de daad!
Ge moogt ze niet scheiden! O Zaait er hun zaad
Op Vlaanderens wegen, al zijn ze beslijkt,
Tot boven ons gouwen een regenboog prijkt!
Het mag u niet deren, wat laf men u zegt;
Wij weten uw liefde, uw lijden, uw recht!
We lieven ons kerels, de stoeren, de koenen
    De trouwen,
Wij, Vlaamsche pioenen..
    Wij, vrouwen!

Afgeloerd

Herfst

Achter d'oude kloosterwoning
Hing wat roode zon...
Onder goud-getinte linde
Bad een jonge non...

Heur gelaten oogen droomden
Onder blanken doek,
Naar de zwart' en roode letters
Van 't getijden boek...

Langs de wegskens was geprevel
Van wat blâren bruin...;
Aan heur voeten bogen schrale
Violieren schuin...

Als 'n dood' illuzie, die ze
Lang vergeten had...
Viel er, op heur jonge handen,
Een verschrompeld blad...

Najaarsvensterke

Tusschen 't naakte, rood geraamte
Van een wilde wijngaardrank,
Hing 'n scheefgezakte venster
In den gevel, blauwig blank.

Op den grauw-arduinen rijchel,
Hier en daar vergroend van mos,
Lagen enk'le wingerdblären,
Dronken van d'oktoberblos.

Onder 't venster, waar het muurke
Door den tijd gebersten was,
Stonden triestig te verdrogen,
Uitgeblomde dahlia's.

Een verneuteld vrouwke schikte
't Wit-en-rood geblokt gordijn;
't Was..., alsof heur rimpels zegden
"t Zal 'ne kwaai Winter zijn'...

De Kinderen van ‘de Soetewey’

Ze trekken ter schole ten halleveracht,
 - Het dorpje ligt ver van 't gehucht, -
 Om 't even, of liefelijk 't zonneke licht,
 Voor wind noch voor regen beducht.
 Met blauw-baaien rokskens
 De blinkende blokskens
 Van 's Zaterdag versch gevernist,
 Zoo trekken ze zwijgend
 De koppekens nijgend,
 Door regen, door sneeuw of door mist;
 Dan spreken die boerengespeelkens geen woord,
 De grooteren trekken de kleineren voort.
 ‘Klikkerdeklakker’, zoo kloefren de rijën
 Op blokskens voorbij langs de grauwe kasseiën.

Op grootmoeders neusdoek, met kospeld gehecht
 En kleurig met bloemen bestikt,
 De stroogele haren, heel stevig gevlecht,
 Met vuurroode lintjes gestrikt;
 Bol-roode gezichtjes
 En oogen als lichtjes,

De handekens frisch en gezond;
 Hoe lief en hoe gekjes
 Die boerene bekjes
 Met koffierandekens rond;
 Zoo stappen ze fier en als waren ze rijk!
 Hun neusdoekje sleept met z'n tippen door 't slijk,
 'Klikkerdeklakker' zoo kloefren de rijën
 Op blokskens voorbij langs de grauwe kasseiën.

Des Zomers dan loopen de jongens voorop;
 Ze knabblen aan raap of aan pee.
 De meiskens die leeren hun lessen luidop,
 De kleintjes die zeggen ze mee.
 Soms doen ze hun blokjes
 En lichtgrijze sokjes
 Aan 't oude kapelleken uit,
 Dan klinkt langs de wegen
 Het joelen u tegen
 En 't plif-pleffend voetjes-geluid...
 Maar zien ze in het deurgat hun moederke staan,
 Gauw schieten ze sokjes en blokjes weer aan.
 'Klikkerdeklakker'..., zoo kloefren de rijën
 Op blokskens voorbij langs de grauwe kasseiën.

Idylle

Toen kwam er een zuchtje van 't Zuiden gewaaid
 En blies door heur zonnedoek, rood en doorzaaid
 Met pek-zwarte stipjes.
 Hij klapperd' en wapperde boven de haag,
 Het windeke flodderde omhoog en omlaag
 Z'n tipjes.

Heur donzige krullekens kroezelden vrij;
 Heur fonk'lende kijkerkens loechen naar mij,
 - Twee blauwende blinkers; -
 Ik zag door de blâren heur heldere jak
 En 'k hoorde van klompen het klikkergeklak
 Op klinkers...

Plots klonk er een stemmeke boven de haag
 Dat zong er een liedekes, lijzekens-traag,
 Van simpele dingen...;
 De kruiwagen knerste van pieperdepiep...
 Terwijl zij, al kruierende en lachende liep
 Te zingen...

Opééns zweeg het wielke... Ze giegelde 't uit!...
 Ze wuifde..., ze knikte... Was 't wijzekes uit
 Van 't oud-Vlaamsche lieke?
 Och, neen!... maar een maaier, bezweet en bezond,
 Riep ginder in 't koren, de hand aan den mond:
 'Dag Mieke!'

Heur leste Vroegmis

Langs besneeuwde dennenlaan
Zie 't gebogen oudje gaan...
't Knikt en sjokt en frazelt stil
In de kap van heur mantil:
't Is hoog tijd..., 't is al geluid...
Overall de lampen uit...'

'Ik kom te laat..., den eersten keer
Van heel m'n leven,' zegt ze ontrust,
En telkens heeft ze als boete weer
Heur paternosterkruis gekust...

De mis is uit... Een zwarte rij
Van vrouwkens, oud en stram als zij;
Het lijkt een beêvaart iedren dag...
Heur troost, 't is dat ze sterven mag.

't Is de ure der Getijen...

Daar is, in iedere zuster-cel,
 Bij 't ronken van de wekker-bel,
 Een vaag gerucht begonnen...:
 't Is 't mommel-momp'len van gebeên...
 De kloosterkerke wacht beneên,
 Heur stille vroege nonnen.

Ze komen van den donkren trap,
 In zwart habijt en witte kap,
 Een beetje voor de vieren;
 Daar hangt in meen'ge vensterspleet
 Der gaanderijen, diep en breed,
 Een kwaaiie wind te gieren...

Ze sleff'ren op hun slofkens voort...
 Daar spreekt geen één een luttel woord,
 Hun paternosters rinkelen...;
 Een vale schijn vergeelt hun wang:
 Aan 't ende van den zwarten gang
 Staat er een kaars te pinkelen.

Bij poozen kreunt er 't piep-gezeur
 Der zwaar', antieke kerkedeur,
 Waardoor hun schimmen glijen...
 Daar roept door 't huis 'n flauwe bel...
 Daar brandt 'n lamp in de kapel:
 't Is d'ure der getijen...